

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-8081/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice JASNE BRDOVČAK iz Zagreba, Ante Mike Tripala 3, OIB: 59724318365, koju zastupa punomoćnik Maro Ogresta, odvjetnik u ZOU Boženka Mostarčić i Maro Ogresta iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB: 53056966535 zastupan po punomoćnici Sanbji Vukina, odvjetnici u OD Vukina & partneri d.o.o., u Zagrebu, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 15. lipnja 2026. godine, u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice Mare Ogreste, odvjetnika, dana 14. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e:

I. Utvrđuje se ništetnim članak 7. stavak 1. i 2. Ugovora o nenamjenskom kreditu br. 211978, sklopljenog dana 10. ožujka 2014. godine između tužiteljice Jasne Brdovčak i SOCIETE GENERALE-SPLITSKE BANKE d.d.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 348,40 EUR, sa zateznim kamatama, tekućim od dana 15. ožujka 2014. prema stopi koja se do 31. srpnja 2015. godine određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine određuje se za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužiteljici troškove ovog parničnog postupka od 214,04 EUR sa zateznim kamatama, tekućim od 14. srpnja 2026. do isplate, prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje

glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako je dana 10. ožujka 2014. godine, u Zagrebu, tužiteljica je s pravnim prednikom tuženika, Societe Generale-Splitskom bankom d.d., sklopila Ugovor o nenamjenskom kreditu br. 211978 (u daljnjem tekstu: Ugovor), kojim joj je tuženik stavio na raspolaganje iznos kredita od 150.000,00 kn. Tužiteljica je iznos kredita iskoristila za podmirenje ranijih kreditnih obaveza. Člankom 7. stavkom 1. Ugovora je određena naknada za obradu kreditnog zahtjeva (dalje u tekstu: ulazna naknada) koja iznosi 1,75% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Stavkom 2. cit. članka Ugovora je propisano da se tužiteljica obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita. Tužiteljica je ulaznu naknadu, u iznosu od 2.625,00 kn / 348,30 eur, platila dana 14. ožujka 2014. godine. U članku 7. Ugovora, kao niti u bilo kojoj drugoj ugovornoj odredbi, nije navedeno od čega se sastoji ulazna naknada, što njome tužiteljica plaća te zašto iznosi baš 1.75% od iznosa odobrenog kredita. To joj nisu objasnili ni djelatnici pravnog prednika tuženika prilikom obrade i odobrenja kredita. Ulazna naknada je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“, i tužiteljica nije mogla na nju utjecati, odnosno o njoj pregovarati (maknuti je iz ugovora). Štoviše, tužiteljica ne bi mogla ugovoriti kredit da nije pristala na tu unaprijed formuliranu odredbu. Zbog navedenog je riječ o odredbi koja nije jasna, lako razumljiva i uočljiva te suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, kao potrošača. To ju čini nepoštenom te ništetnom odredbom u smislu članaka 81. do 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03., 46/07. i 79/07), odnosno članaka 96. do 102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), dok se tuženik u pogledu naplaćene ulazne naknade ima smatrati nepoštenim stjecateljem u smislu članka 1115. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23). Tim više jer nije riječ o jedinoj nepoštenoj odredbi Ugovora. Takva je primjerice i odredba članka 12. PRIJEVREMENA OTPLATA KREDITA, kojom si je pravni prednik tuženika ugovorio pravo na naplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita. U pogledu ulazne naknade valja ukazati i na to da je sud Europske Unije je u točki 4. izreke presude u spojenim predmetima posl.br.: C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 3. rujna 2020. godine, utvrdio da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita „može na štetu potrošača stvoriti znatniju neravnotežu između prava i obveza stranaka koje proizlaze iz ugovora, ako na teret potrošača stavlja troškove koji su neproporcionalni u odnosu na primljene usluge i iznos zajma“, dok je u točki 3. izreke presude u spojenim predmetima posl.br.: C-224/19 i C-259/19, od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita „može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima“. Iz cit. presuda suda Europske Unije proizlazi da se Direktivi br. 93/13, protivi naplata naknade za

obradu kredita potrošaču, jer nije transparentna, odnosno nije jasno na koje se konkretne troškove ona odnosi. DOKAZ: VI. uvid u presudu VS RH posl.br: Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024. godine te presude suda Europske Unije u predmetu broj: C-224/19 i C-259/19 te u predmetu broj: C-84/19, C-222/19 i C-252/19 Nepoštene odredbe su ništetne od samog početka te je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvih odredbi i drugu ugovornu stranu u pravnom činjeničnom smislu vratiti u poziciju kao da ništetnih ugovornih odredbi nije bilo (posljedice ništetnosti). To u konkretnom slučaju znači da je tuženik, po osnovi stjecanja bez osnove te kao nepošteni stjecatelj, dužan vratiti tužiteljici iznos naplaćene ulazne naknade od 348,40 EUR i to zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana kada ju je tužiteljica platila pa do isplate, kao i parnični trošak sa zateznom kamarom od presuđenja do isplate uz prethodno utvrđenja ništetnosti navedene ugovorne odredbe Ugovora o kredita o ulaznoj naknadi.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi kako je tužitelj dana 10. ožujka 2014. godine s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 211978 s promjenjivom kamatnom stopom u valuti HRK (u tekstu: „Ugovor o kreditu“). Tužitelj je svoje tužbene zahtjeve postavio na način da svakom novčanom zahtjevu za isplatu prethodni deklaratorni nenovčani zahtjev na utvrđenje ništetnosti (deklaratorni preambul). Tuženik podnosi prigovor protiv tako postavljenog VPS-a sukladno čl. 40. ZPP-a. Naime, tuženik smatra kako svaki deklaratorni nenovčani zahtjev na utvrđenje ništetnosti u ovom postupku se treba smatrati kao deklaratorni preambul zahtjevu na isplatu. Stoga se VPS deklaratornog preambula ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti zahtjeva na isplatu. Posljedično se i svi troškovi trebaju odrediti prema VPS-u određenom bez uzimanja u obzir deklaratornih nenovčanih zahtjev na utvrđenje ništetnosti (tzv. deklaratornog preambula). Ovakvo stajalište je potvrđeno u Presudi i Rješenju VSRH, posl.br. Rev-1264/2007, i Rev 349/2020 od 7 prosinca 2021. godine koje navodi: „Naime, deklarativni zahtjev istaknuti uz tužbeni zahtjev na činidbu koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se tada prema vrijednosti zahtjeva na činidbu, pa je slijedom izloženog vrijednost predmeta spora određena zahtjevom za isplatu dospjelih obroka sa dva računa III-tužitelja čiji saldo je ukupno iznosio 7.126,10 DEM. (Presuda VSRH-a, posl.br. Rev-1264/2007 od 29 listopada 2008. godine) „U odnosu na nenovčani protutužbeni zahtjev (na utvrđenje) tuženik nije odredio vrijednost predmeta spora (dalje: VPS), niti je tužitelj tražio od suda da u odnosu na taj dio protutužbenog zahtjeva tuženik odredi VPS, ili da ga odredi sud, sukladno odredbi čl. 4. st. 4. ZPP-a, no neovisno o tome kako zahtjev na utvrđenje treba promatrati kao deklaratorni preambul zahtjevu na isplatu taj se zahtjev ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti zahtjeva na isplatu, koji u konkretnom slučaju iznosi 84.000,00 EUR u kunama.“ (Presuda i Rješenje VSRH, posl.br. Rev 349/2020 od 7 prosinca 2021. godine) Stoga, VPS treba odrediti prema kondemnatornom zahtjevu koji iznosi 348,40 EUR. Navedeno potvrđuje i recentnija sudska praksa, točnije: Naime, s obzirom na to da je tužitelj uz deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe, postavio i kondemnatorni na isplatu, osnovano tuženik prigovara da je vrijednost predmeta spora potrebno odrediti prema visini postavljenog kondemnatornog zahtjeva.“ (Presuda Županijskog suda u Rijeci, posl. br. GŽ-354/2024, od 23.01.2025. godine) Pravilna je i odluka suda prvog stupnja u pogledu utvrđene vrijednosti predmeta spora jer sud utvrđuje kako je tužba podnesena radi utvrđenja ništetnosti i isplate (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva),

jer doista u ovoj situaciji u smislu čl. 35. i 40. ZPP deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu, pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu, te je stoga žalba tužitelja neosnovana.“ (Presuda Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-1445/2024, od 21.05.2024. godine) Međutim, sud prvog stupnja pogrešno je odredio visinu naknade troška jer je sud prvog stupnja kao vrijednost predmeta spora trebao uzeti samo iznos iz kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva (točka II izreke prvostupanjske presude), bez uzimanja u obzir onog dijela koji se odnosi na utvrđenje (točka I izreke prvostupanjske presude). (Presuda Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-2962/2023, od 14.05.2024. godine). Slijedom navedenoga, tuženik prigovora visini VPS-a te smatra da je VPS u ovom postupku suviše visoko određen. Tužitelj tvrdi kako je ništetna odredba čl. 7.1. Ugovora o kreditu (dalje: „Odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva“) koja ima sljedeći sadržaj: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,75% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Tuženik ne osporava činjeničnu osnovu tužbenog zahtjeva u ovom dijelu, ali ne priznaje osnovanost tužbenih zahtjeva. Tuženik ne osporava ni visinu tužbenog zahtjeva u ovom dijelu, ali ne priznaje osnovanost tužbenog zahtjeva. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te naloži tužitelju naknaditi parnični trošak tuženiku sukladno troškovniku niže zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na cjelokupni parnični trošak teku od dana donošenja prvostupanjske odluke nadalje. Tuženik ovime, ujedno, upućuje zamolbu sudu da mu prije zaključenja prethodnog postupka, dozvoli podnijeti sudu i tužitelju pisani podnesak kojim će se dodatno očitovati na tužiteljeve navode i po potrebi dostaviti relevantne materijalne dokaze koje zbog iznimno velikog broja zahtjeva i tužbi koje je zaprimio u vrlo kratkom periodu nije mogao pribaviti iz arhive i u dodijeljenom mu roku za podnošenje odgovora na tužbu dostaviti sudu. Također, tuženik upućuje zamolbu sudu da mu u fazi glavne rasprave dozvoli podnošenje barem jednog pisanog podneska kojim će se očitovati na nalaz i mišljenje vještaka i eventualni podnesak tužitelja.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Tt-19/201 pod 11.01.2019. (list 5-6 spisa), Ugovor o nenamjenskom kreditu (list 7-10 spisa), potvrdi tuženika o naplaćenju naknadi od 05.12.2025. (list 11 spisa), saslušanjem tužiteljice (list 23spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama nije sporno da su tužitelj i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d. sklopili Ugovor o nenamjenskom kreditu kojim je banka kao kreditor stavila na raspolaganje tužiteljici kao korisniku kreditu iznos od 150.000,00 kn uz nepromjenjivu kamatnu stopu od 8,89 %, efektivnu kamatnu stopu od 9,85%, sa rokom otplate 120 mjeseci.

6. Kredit se otplaćuje od 120 anuiteta od po 1.902,20 kn , time da prvi anuitet dospijeva 15.04.2014., a posljednji 15.03.2024.

7. Ugovorne strane su člankom 7.1.ugovorile kako naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,75% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita, a da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju , odnosno iskorištenom iznosu kredita.

8. Sporno je jesu li naprijed navedena odredba, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima su ugovorena ulazna naknada, ništetna. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04.

srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te je li nastupila zastara potraživanja.

9. U svom logičnom i životnom iskazu kojeg sud u cijelosti prihvaća tužiteljica navodi kako je predmetni ugovor zaključila u poslovnici tuženika u Španskom, a temeljem kojeg joj je odobren kredit u iznosu od cca 150.000,00 kn, a kojim iznosom je zatvorila kredit koji sam prethodno podigla u Erste banci u CHF u visini od 25.000,00 CHF. U cijelosti je otplatila predmetni kredit. Nije pročitala ugovor prije potpisivanja, nije uočila odredbu o ulaznoj naknadi. Ulazna naknada je naplaćena od iznosa kredita u visini od 2.600,00 kn. Naknada se odnosila na obradu kredita, a što obrada podrazumijeva nije joj poznato. Nije bila upoznata sa odlukama i tarifama banke, o načinu određivanja naknade i visini iste. Nije mogla pregovarati o toj odredbi ugovora, a niti joj je netko iznio tu mogućnost, a niti je to tražila. Ne sjeća se da li je to bio tipizirani ugovor, morala je donijeti dokumentaciju na temelju koje je taj ugovor sačinjen. Nije bila vlasnik obrta niti tvrtke. U to vrijeme je bila zaposlena u mirovnom domu Trešnjevka.

10. Prije svega valja reći da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22. listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

11. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

12. Sama činjenica da je tužiteljica potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužiteljice u kojem navodi da je kredit podigla u svrhu zatvaranja ranijeg kredita, a iz samog ugovora je razvidno da je tužiteljici isplaćen kredit.

13. Nadalje iskazom tužiteljice sud je sa sigurnošću utvrdio da je predmetni Ugovor o kreditu bio sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti joj je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

14. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

15. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbe čl. 7. toč. 1. i 2. kojom su stranke ugovorile kako naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,75% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita, a da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine tih naknada. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

16. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljicom o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imala mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužiteljici sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

17. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba Čl. 7. toč. 1. i 2. ugovorile kako naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,75% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita, a da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita, bile teško razumljive jer u trenutku sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila upoznata sa parametrima koje utječu na visinu tih naknada, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

18. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene međugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, Ugovor je ništetan.

19. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

20. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročnog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

21. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

22. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužiteljica ovdje nije imala stvarne mogućnosti s obzirom da joj nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužiteljici u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

23. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 3 ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

24. Obzirom među strankama nije sporna visina zahtjeva, a ista proizlazi i iz potvrde tuženika od 05.12.2025. (list 11 spisa) u kojoj je navedeno da je prilikom isplate kredita dana 12.03.2014. naplaćena naknada za obradu kredita od 2.625,00 kn radi svega navedenog sud je tužiteljici dosudio na ime plaćene naknade za obradu kredita iznos od 348,40 EUR sa zateznom kamatom od dana plaćanja, tj. 15.03.2014. do isplate, jer je takva jednostrano određena ugovorna odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja, pa je sud tužiteljici dosudio navedeno iznose temeljem odredbi čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

25. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena do 31. srpnja 2015. sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a, a u smislu čl. 1165. ZOO-a, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima NN br. 78/15.), a od 01. siječnja 2023. do isplate sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br. 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN br. 156/22).

26. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 7. toč. 1. i 2. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

27. Budući da je u sporu tužiteljica uspjela u cijelosti to je tuženik u smislu čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužiteljici cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 50,00 EUR, za sastav podneska 26.02.202650,00 eur, za pristup na ročište 05.05.2026. 50,00 EUR, ukupno 150,00 EUR, uvećano za 25 % PDV-a od 37,50 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i presudu u iznosu od 13,27 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13, 110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP), tim da mu nije dosuđen trošak zahtjeva za dostavu dokumentacije od 22.09.2025. jer je to radnja poduzeta prije predmetnog postupka.

28. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema tužbenom zahtjevu iz tužbe, a koji se odnosi na isplatu u iznosu od 348,40 EUR.

29. Naime Zahtjev na utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijalno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom zahtjevu za isplatu svote od 348,40 EUR.

30. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I. tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Rev-1927/17 od 18. siječnja 2022. Revt-156/13 od 7. svibnja 2014., Revr- 475/08 od 27. listopada 2008., Revr-774/05 od 13. prosinca 2005., Revr- 220/04 od 15. rujna 2004. i dr.). Napominje se da se tu ne radi o situaciji u kojoj je naznačeni VPS suviše visoko ili nisko naznačen, na što bi sud po službenoj dužnosti ili po prigovoru protivne strane trebao najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem utvrditi u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a, već

da se naznačeni VPS za deklaratorni (preambul) uz kondemnatorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom obračuna troškova.

31. Tužiteljici je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 214,04 EUR, dok je tuženik zbog gubitka spora odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom III i IV.

32. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 14. srpnja 2026. do isplate.

U Zagrebu, 14. srpnja 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi za presudu-13,27 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-bf71e**

Kontrolni broj: **0eb52-54d1f-e4b2f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.